

Geneza II

Bogovi iz doline Inda

Korado Malanga

Uvod

U prethodnom delu koji se zove "Geneza", uzeli smo u obzir da se panteon vanzemaljaca, bestijarij koji je opisan tokom stotina seansi regresivne hipnoze koje su vođene nad našim otetim, praktično podudara sa opisom Bogova iz panteona bilo jevrejskog ili egipatskog. Jevrejska Kabala je bila prikaz univerzuma kakav su, uostalom, opisivali naši oteti i nije nam promaklo kako je ovaj panteon proizašao iz preizraelske kulture to jest egipatske i vavilonske.

Pre nego što nastavimo ovo izlaganje, moramo se još jednom zaustaviti na nekim pitanjima. Prvo je vezano za pogrešno jevrejsko izraelsko jednobojstvo. Jevreji, u stvari, nisu monoteistički već jednokulturni narod.

To znači, da od svih Bogova koje imaju, priznaju jednog kao superiornog u odnosu na druge i obožavaju onog koji je i osnivač, po tradiciji njihovog naroda, Izraela, pravog primera države-crkve, kao što su Vatikan ili Tibet na primer, gde se pod državom-crkvom podrazumeva ona država u kojoj je vrhovni vladar božanstvo osnivač.

Na određeni način, čak je i stari Egipat bio primer države-crkve, gde je kasta sveštenika zapravo bila ta kojoj je poverena moć, i gde je Faraon bio prikaz Boga na zemlji: pomalo kao Papa ili Dalaj Lama danas. Na primer, kada je figura Mojsija, već smo rekli da je ta figura vezana za faraona monoteistu Tutmozesa trećeg, susrela Boga u pustinji on mu se ovako predstavio:

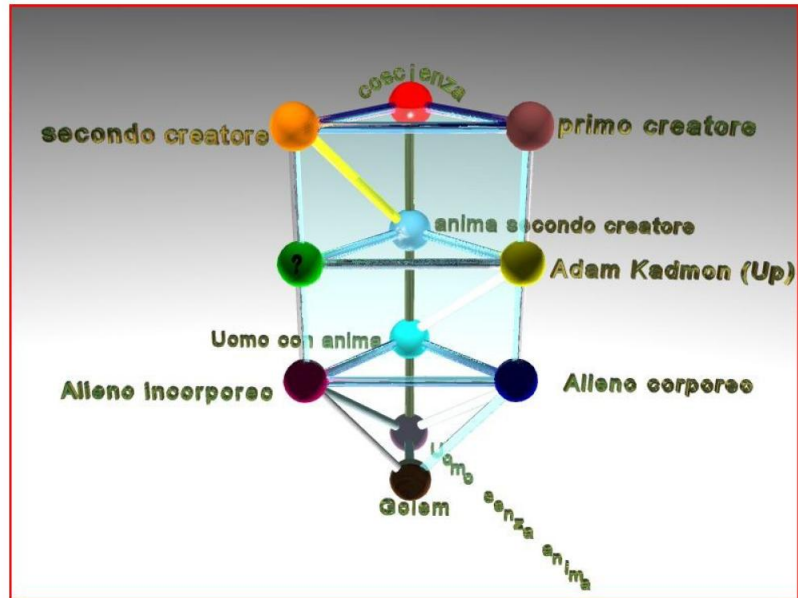
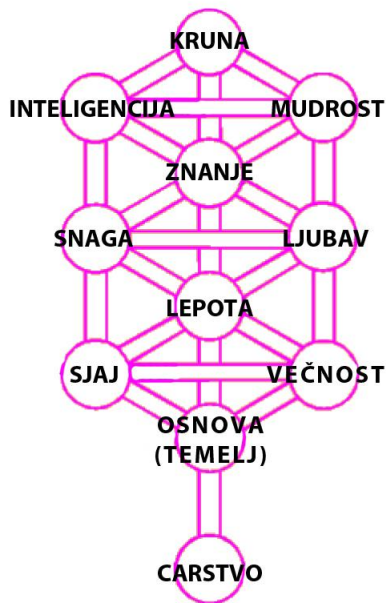
"Ja sam Bog Avramov...želiš li da budem i tvoj Bog?"

Tutmozes, to jest Tutov sin, prihvata: i od tog momenta Bog JHWH će biti izabran među svim ostalim.

Već smo naglasili da su Jevreji, zapravo, ukrali panteon Bogova od Egipćana, gde JHWH "izgleda" igra (otima: prim.aut.) ulogu Boga prve generacije tj. "nikad rođenog", dakle Amona, dok figura Isusa preuzima ulogu Ra, Boga sunca. Ali, zapravo su i Egipćani krali iz vavilonske kulture takve Bogove i ističe se da, iako je, s jedne strane, tačno da, vraćajući se u prošlost, sećanja i legende bivaju sve nejasnije, s druge strane, kao u igri sa telefonom bez žica, polako se stiže do izvora mita, što je više povezano sa stvarnošću nego što opisuje. Dakle, ako se vratimo u vremenu, moramo silom prilika, zameniti Isusa sa Hristom to jest Krišnom. Ali, ko je zapravo Krišna i u kakvom je odnosu sa panteonom Bogova-đavola-vanzemaljaca koji smo stvorili u prethodnom radu pod naslovom Geneza?

Povratak korenima

U prethodnom radu doveli smo u vezu simbole povezane sa nastankom, kako su nam ga opisali oteti, polazeći od Svesti koja je proizvela dva kreatora i tako dalje. S lakoćom smo pokazali kako je sve to bilo detaljno opisano u hebrejskoj Kabali.



Sada smo bili spremni da učinimo sledeći korak unazad, u potrazi za Bogovima iz doline Inda, to jest za vanzemaljce koje su opisali stanovnici ove planete pre više od dvanaest hiljada godina.

U mitu je zapisano sve pa, dakle, ako pratimo mit i legende vezane za njega, otkrićemo neverovatnu podudarnost mišljenja bilo kog mesta i vremena, što pokazuje, još jednom ako je potrebno, da se mit nalazi u čoveku jer ne postoji sadašnjost i prošlost ili budućnost, već se sve dešava sada, i zbog toga mit predstavlja večnu stvarnost sa svim svojim Bogovima, njegovim legendama koje su bile, jesu i biće. Jedino što se menja je tumačenje, kojim naš um pokušava da nas snabde, zbog različitih preduslova sadržanih u svakome od nas.

Mit o Oanesu, čoveku-ribi

Na put ka povratku korenima povel nas je figura jednog antropomornog božanstva u obliku ribe, tipična za afričke i vavilonske civilizacije, čiji se mit očigledno ponavljao sve do našeg vremena. Takvo božanstvo je privuklo našu pažnju jer smo, u bestijariju vanzemaljaca koje su opisali naši oteti, vanzemaljaca uostalom pretežno



antropomornih, svedočili opisu zmija, vodozemaca, insekata, ptica, sisara ali je, začudo, nedostajala jedna ličnost koju smo tu morali očekivati: riba. Nedostajao je vanzemaljac-riba. Možda je onda nedostajao i Bog-riba?

Štaviše, u idejnoj obnovi vanzemaljaca u Ratovima Zvezda, uspešnoj televizijskoj seriji koja govori o Amerikancima u osvajanju svemira, postojala su bića ribe, Galamiti.

Ali začudo, ova bića se nisu javljala u našim radovima sa regresivnom hipnozom.

Govorio je da se zove Oanes. Po orijentalnoj mitologiji pojavio se iz Eritrejskog mora i bio je životinja obdarena razumom; čitavo njegovo telo bilo je kao u ribe; ispod riblje glave imao je još jednu glavu i ljudske noge, spojene na riblji rep. Čak su i njegov glas i način izražavanja bili ljudski i artikulisani. Oanes je ostao među ljudima bez hrane, i učio one koji su još uvek bili veoma primitivni, pismima, naukama, umetnostima i veštinama, uključujući i agrokulturu. Svako veče vraćao se u more i ostajao u vodi jer je bio vodozemac; napisao je i knjigu o poreklu stvari i civilizovanom životu. Posle njega pojavila su se druga bića slična njemu koja su se zvala APKALLUS. O imenu Oanes postoje mnoge pretpostavke: vezano je za morskog boga Ea (Ea-khan = Ea riba), ili upravo za Joanana, Jovana Krstitelja ili za Jonu.

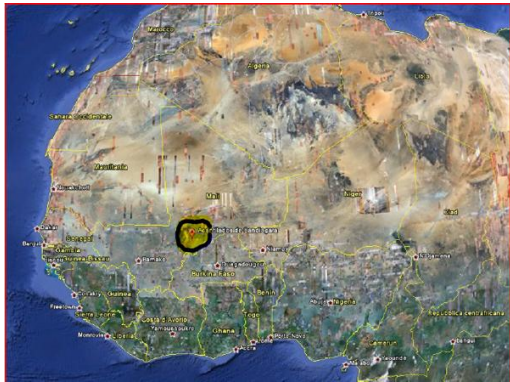


Ko je i šta je, zapravo, bilo to misteriozno biće? Fantastično i legendarno stvorenje kojem se pripisuje neočekivana evolucija ljudskog društva ili, kako potvrđuju mnogi stručnjaci za neidentifikovane leteće objekte, posetilac iz svemira u misiji na zemlji? Ovu poslednju ideju podržava nemački naučnik, Ulrrich Dopatka koji, s lakoćom, u "telu ribe" vidi deformisano podsećanje na vodozemačko svemirsko odelo. "Oanes" kaže Dopatka "je ime koje na staro-sirijskom znači "stranac". Prvi koji je govorio o Oanesu bio je biblijski patrijarh Enoh. Evo kako

je opisan ovaj neobičan prepotopni susret, u etiopskoj verziji "Enohove knjige" (II-I vek pre Hrista). *"Njihova odeća je bila bela, a njihova lica providna kao kristal", piše Enoh. "Oni mi rekoše da je svemir nastanjen i bogat planetama koje čuvaju anđeli Veglianti ili Vigilanti (čuvari); i pokazaše mi Kapetane i Šefove Redova Zvezda. Pokazaše mi dvesta anđela koji imaju vlast nad zvezdama i nebeskim službama; oni lete pomoću svojih krila i kruže oko planeta".* Od misterioznih "Sinova Svetaca" Enoh doznaje da svemir kontrolišu dve vrste anđela. Prva vrsta su tipična biblijska stvorenja, bića svetlosti, superiorni u odnosu na čoveka po prirodi i po mudrosti, u direktnom kontaktu sa Svevišnjim; nazvani Heruvimi, Serafimi i Ozanini i koji snabdevaju porukama otimajući osobe na nebo ili, kako precizira jedna slovenska verzija Knjige, "upadajući u spavaću sobu". Drugi, zvani Veglianti ili Vigilanti (čuvari) su propala rasa koju "Knjiga Enoha" definiše kao "nekada svete, čiste duše koje žive večnim životom, bivaju zaražene krvlju žena", očevi jednog plemena "giganata, izopačenih bića zvanih zli duhovi", koji su istrebljeni potopom.

<http://www.tanogabo.it/mitologia/Index.htm>

I u Americi, Maje su obožavale biće vodozemca koje su zvali "Uaana" što znači "onaj koji boravi u vodi".

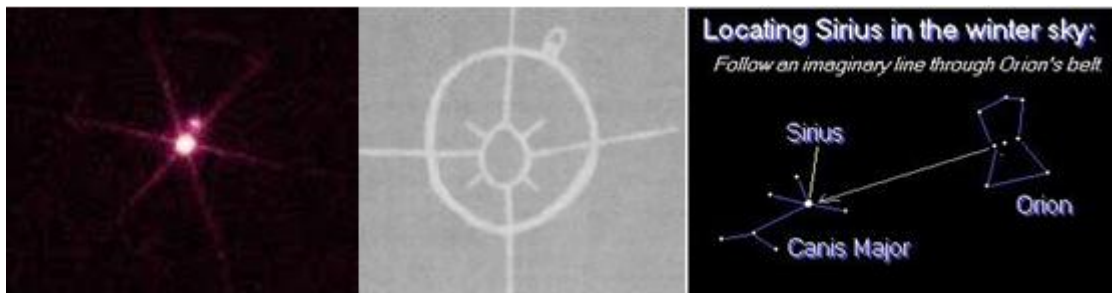


Filistejci su obožavali biće vodozemca zvano Dagon (ili Odakon) koje je predstavljeno, zajedno sa svojom pratnjom Atargatis, sa repom ribe i telom čoveka. Dagon pripada istom jezičkom korenu kao "Dogon", ime jednog plemena sa Malija koje obožava Noma, superiorno biće sa telom ribe, posrednika čitave njihove kulture, koje se vratilo među oblake u unutrašnjosti "usijanog

jajeta". Na Rodosu, konačno, nalazimo Telkine, božanstva vodozemce obdarene magijskim moćima, koje je Zevs proterao sa ostrva jer su pokušali da "mutiraju" klimu. <http://www.colapisci.it/>

Dogoni imaju posebna astronomska znanja i dobro poznaju zvezdu Sirijus, i čak znaju za postojanje njene dvojnice, Sirijus B, koja nije vidljiva golim okom.

Takva znanja su Dogonima verovatno dala upravo ta čudna stvorenja koja su učila ljude da prežive i obrađuju polja na racionalniji način.



Sirijus A i B na fotografiji i kako ih Dogoni opisuju

Osim toga, u tekstu pod nazivom "Enigma Dogona", Kolin Vilson tvrdi da jedan drugi antički hroničar, Abiden, Aristotelov učenik, govori o kraljevima Sumera i spominje "jednog drugog poludemona, veoma sličnog Oanesu, koji dolazi po drugi put iz mora". On spominje i "četiri ličnosti koje su bacale duplu senku", misleći, pri tom, navodno na polu-ljude polu-ribe, "koje su se pojavile iz mora".

Na kraju, Apolodor iz Atine piše da se u vremenu Amenona, Kaldeona "pojavio Musaurus, Oanes, Anedotus, izlazeći iz voda Persijskog Zaliva", a kasnije "četvrti Anedotus izašao je iz vode i bio polu-čovek polu-riba". I tokom vladavine kralja Eudoreska pojavio se još jedan čovek-riba po imenu Odakon.

Apolodor definiše Oanesa kao Anedotusa (po Vilsonu, značilo bi odbojan: prim. aut.).

Posmrtno mistifikacije

Polako, kako vreme prolazi, gubi se originalna ideja o Bogu-Ribi, međutim prenose se neki simbolički aspekti. Tako se figura Isusa poredi sa simbolom ribe, ali ne toliko da bi se setili Boga Oanesa, sa kojim Krišna ima samo posredne odnose, kao što ćemo videti kasnije. Hrišćani su za vreme Rimljana bili predstavljeni kao jedna tajna sekta i kada su se susretali imali su način raspoznavanja pomoću tajnih simbola. Ako bi jedan Hrišćanin načinio štapom jedan znak, a drugi svojim štapom dovršio taj crtež ribe: eto boljeg sistema, i manje poznatog od krsta, kako bi se identifikovali.



Već od prvog veka, Hrišćani su napravili akrostih od reči za ribu na grčkom "ichthys" Iesus Christos Theou Yios Soter, (ICTYS) što u prevodu znači Isus Hristos Sin Boga Spasitelja. Grčka reč Ichthus (Iota Chi Theta Upsilon Sigma), koja se izgovara ich-thoos, je reč korišćena u Novom Zvetu za reč "riba".

I, na kraju, pronalazimo sličnosti mita o Oanesu sa mitom o korišćenju Tijare za visoko sveštenstvo Vatikana, gde ova neobična kapa proizilazi upravo iz mita o Oanesu, Bogu-ribi. Ali, ko bi to rekao, zar ne?



http://www.jubeljahr2000.de/it/tiara_mitra.html#oben

Vratimo stvari na svoje mesto

Mit o Čoveku-ribi je postojao i postoji u svako doba, idejno čak i u knjigama i naučnofantastičnim romanima, dakle, morao je biti objašnjen i u panteonu antičkih Bogova Vavilona i šire. Ali, osim Vavilona, tu je i civilizacija u dolini Inda.

Dakle, riba se pojavljuje i u jednom svetom ikonografu Višnjinih Avatara, gde je božanstvo predstavljeno kako se pojavljuje iz usta ribe, i pošto je i sam riba, legenda se tumači kao "spasitelj" sveta u "potopu" koji će doći.

Krenuli smo od ovog nagoveštaja pokušavajući da postavimo Višnu u naš mozaik i bestijarij vanzemaljaca.

I bilo je lako. <http://www.esonet.org/simbolismo/> René Guénon, u jednom članku iz 2003. godine, prevela sa španskog Ana Polino, o simbolizmu ribe (posebno polipa,

delfina) pre svega u vedskoj i helenskoj tradiciji i njihove simboličke odnose sa hrišćanstvom, kaže:

...A, na prvom mestu, u pogledu preistorijskog porekla ovog simbola, spremni smo da mu priznamo nordijsko poreklo, možda upravo hiperborejsko (severno). Šarbone upozorava na njegovo prisustvo u severnoj Nemačkoj i Skandinaviji i mislimo da se u ovim regionima verovatno veoma blizu nalazi tačka polaska, u odnosu na centralnu Aziju, gde je bez sumnje donet tom velikom strujom, uzdignutom direktno iz iskonske Tradicije, koja je u nastavku morala dati mesto doktrinama Indije i Persije. Postoje, zapravo, u Vedi i Avesti, različiti tekstovi koji veoma eksplicitno potvrđuju hiperborejsko poreklo Tradicije, koji upravo pokazuju osnovne etape njenog silaska prema jugu; čini se da su slična sećanja, na zapadnoj strani, bila sačuvana u keltskim tradicijama, koje je bez sumnje teško rekonstruisati samo sa fragmentiranim podacima koji su dospeli do nas. Treba primetiti, iz drugog ugla, da najčešće neke vodene životinje imaju ulogu, pre svega u simbolizmu naroda severa: navešćemo kao primer samo polip, posebno raširen među Skandinavcima i Keltima, prisutan takođe i u antičkoj Grčkoj kao jedan od osnovnih motiva u mikenskoj ornamentaciji. Druga okolnost koja potvrđuje ova naša razmatranja je da se u Indiji, pojava u obliku ribe (Matsyaavatara) smatra prvom od svih manifestacija Višne, koja se postavlja u sam početak sadašnjeg ciklusa, dakle u neposredan odnos sa tačkom nastanka iskonske Tradicije. Nije zaboravljeno, u vezi sa time, da Višnu predstavlja Početak božanski, poštovan posebno u njegovom aspektu čuvara sveta; ta uloga je bliska onoj "Spasitelja", ili još bolje, ova poslednja je kao jedan njegov poseban slučaj. Zapravo, Višnu se pojavljuje kao "Spasitelj" u nekim od svojih manifestacija, koje odgovaraju kritičnim fazama istorije našeg sveta, na način da se mogu interpretirati kao "nagoveštaj" Hrista, ne računajući da je poslednja manifestacija, Kalkin-Avatara, " Onaj koji je na belom konju" koja će se ostvariti na kraju ovog ciklusa, opisana u Puranama na način potpuno identičan onome što se nalazi u Apokalipsi. Ova sličnost, veoma neobično tačna, nije mesto za zaustavljanje; već se vraćamo ribi, ističemo da je ideja o "Spasitelju" jednako povezana, na eksplicitan način, sa svojim hrišćanskim simbolizmom, pošto se poslednje slovo grčkog ikhthys tumači kao inicijal od Soter, što, bez sumnje, nema ništa zajedničko sa Hristom, ali postoje, uprkos svemu, simboli koji aludiraju direktno na neka njegova druga obeležja i koji ne izražavaju formalno ovu ulogu "Spasitelja".

U obliku ribe, Višnu se, na kraju Manvantara koji prethodi našem, prikazuje Satjavarti, koji će sa imenom Vaivasvata, biti Manu ili Zakonodavac sadašnjeg neba. On mu objavljuje da će vode uništiti svet, i naređuje mu da sagradi Barku u kojoj moraju naći utočište izvori budućeg života. Zatim, još uvek u istoj pojavi, upravljajući on sam Barkom na vodi tokom kataklizme. [...] Postoji, u Matja-Avataru, još jedan aspekt koji mora posebno privući našu pažnju: posle kataklizme, ili bolje na samom početku sadašnjeg Mavantara, on će doneti ljudima Vede, što se mora razumeti, po etimološkom značenju reči (koja potiče od korena vid- "znati") kao Nauka savršenstva ili Znanje sveto u svojoj potpunosti, po etimološkom značenju te reči (koja potiče od korena vid- "znati": dakle, Znanje izvanredno). Ovde postoji jedna od najjasnijih aluzija na prvobitno Otkrovenje: kaže se da Vede postoje beskonačno,

budući same po sebi prethodnice svih svetova; ali, na neki poseban način, sakrivene su ili zatvorene tokom kosmičkih kataklizmi, koje razdvajaju različite cikluse, pa se zato moraju manifestovati ponovo nakon svakog ciklusa. Potvrda večnosti Veda je, s druge strane, u direktnom odnosu sa kosmološkom teorijom o prvobitnosti zvuka među čulnim kvalitetima (kao upravo kvalitet Vazduha, Akâça, koji je prvi od elemenata); i na kraju, upravo ova teorija nije ništa drugo već ona o stvaranju Reči Božije (Logosa): prvobitan zvuk je ona Reč božanska iz koje su, po prvom odeljku jevrejskog Postanka, nastale sve stvari. Zbog toga se kaže da su Mudraci prvih epoha "čuli" Vede: Otkrovenje, pošto je delo Reči Božije, kao stvaranje samo, je upravo "slušanje" za onoga koji ga prima; reč koja ga određuje je Shruti, što doslovno prevedeno znači "ono što se čulo".

Tokom kataklizme koja razdvaja ovaj Manvantar od sledećeg, Vede su bile zatvorene, savijene u ljušturi (shankha), što je jedno od osnovnih svojstava Višne. Dakle, smatra se da ljuštura predstavlja nešto što sadrži zvuk, prvobitan i večan (akshara), to jest jednosložnu reč Om, koja je lično ime Reči Božije, a u isto vreme, sa svoja tri elementa (AUM) suština trostruke Vede. S druge strane, ova tri elementa (mantra,) raspoređena grafički na jasan način, formiraju upravo shemu ljušture; i, u jednom dosta jedinstvenom skladu dešava se da ova shema predstavlja i oblik ljudskog uha, organa čula sluha koji, u stvari, mora biti pogodan za primanje zvuka, mora biti uređen u skladu sa prirodom samog zvuka. Sve ovo vidljivo dotiče neke od najdubljih misterija kosmologije. Ali ko još, u duhovnom stanju koje stvara moderan mentalitet, može shvatiti istine koje pripadaju ovoj tradicionalnoj nauci?"

Trimurti

Bilo je neophodno umešati se u religiju, ili još bolje u vedsku religioznu tradiciju iz dva osnovna razloga. Prvo, zato što nam je to bilo najstarije na raspolaganju, a drugo, jer što se bliže ide ka izvoru to će informacija biti manje izmanipulisana istorijom i istoričarima.

Tako pronalazimo da u Indiji postoji ideja o postanku sveta koja je u rukama Trimurti Trojstva, koje odgovara Svetom trojstvu u Hrišćanstvu.

U hinduističkoj religiji, Trimurti (od sanskritskog त्रिमूर्ति *trimūrti*, "onaj koji ima tri oblika"), često definisano kao "hinduističko trojstvo", označava tri osnovna božanska aspekta, koji se manifestuju u oblicima tri važna Deva arhetipa:

- Brahma je Kreator (Stvoritelj)
- Višnu je Čuvar
- Šiva je Uništitelj

To Trojstvo se često zamišlja kao jedinstveno božanstvo, predstavljeno sa tri glave na jednom jedinom telu (sanskritski: trishiras, "trostruka glava").

Po verovanju u Trimurti, ove Božanske figure su, jednostavno, različiti aspekti povezani u jednom jedinstvenom Bogu (koje se zove i Īśvara ili Saguna Brahman), pojava slična Trojstvu iz hrišćanske religije ili trojstvima mnogih indoevropskih božanstava (Odin, Tor i Frejr; Jupiter, Neptun i Pluton, itd).

Tako, ako krenemo da istražujemo dubinski, ova tri aspekta trimurtija, naći ćemo se pred mogućnošću da napravimo grešku u tumačenju. Istina je da je Trimurti sačinjen iz tri stvari, ali je tačno i da one nemaju nikakve veze sa tri figure iz sadašnjeg katoličanstva, odnosno; Otac, Sin i Sveti Duh, koji su vezani za dušu, um i duh, nalaze se u telu kao Tabernakl Svetog Trojstva.

Trimurti, međutim, ima veze sa trostrukom manifestacijom kreacije u kojoj je Braman Svest, Kruna kabalističkog drveta života, Višnu je prvi kreator, odnosno Mudrost, po Kabali, i na kraju Šiva je drugi Kreator, odnosno inteligencija. Ali Brama je nešto drugo!

Ako pokušamo da uporedimo Šivu, Višnu i Bramu sa tri figure koje proističu iz opisa duša pod dubokom hipnozom, imamo neverovatne potvrde. Ali pođimo redom.

Brama

U hinduističkoj religiji, Brahma ili Brama predstavlja jedan od aspekata Boga, takođe i prvu Osobu u Trimurtiju (to je Sveto Trojstvo u hinduizmu, koje čine Brahma, Višnu i Šiva), u kojem se prepoznaje kao Kreator.

Brama nije isto što i Braman; dok ovaj drugi simbolizuje pojam nepromenljivosti, večnosti, imanencije i transcendentalne stvarnosti, Osnovu svih bića, Brama je jedan njegov predstavnik kao što su i druga personifikovana božanstva; Braman sa svojim svojstvima, u osnovi svestan samog sebe, označava jedan vid Išvare.

Brama je prvo biće koje nastaje na početku svakog kosmičkog ciklusa (ili kalpe), predstavlja prvo ispoljavanje Bramana i zbog toga se smatra arhitektom univerzuma, ocem svih bića.

Prikazi Brame označavaju razne elemente, od kojih svako od njih ima svoju vrednost i svoje sopstveno značenje:

tradicionalno je predstavljen sa četiri glave, četiri lica i četiri ruke, a takođe i sa četiri noge, pri čemu je svaka glava namenjena da izgovara po jednu od četiri Veda.

u četiri ruke drži:

čašu sa vodom, koja se koristi za stvaranje života odnosno označava simbol **uma**.

brojanicu koja računa prolaznost vremena, simbol **duha**.

tekst Veda, simbol i opis **duše**.

lotosov cvet kao simbol večnog života, drvo života, simbologija DNA, **telo**.

Voda je arhetip uma: ne zaboravimo da se u vežbi mentalne simulacije (SIMBAD), koju smo predstavili u drugim člancima, um često izjednačava sa vodom, i boju koju subjekat pod Simbad-om navodi jeste boja vode.

U Simbad-u je prolaznost vremena označena pojmom duhovnosti i ima boju vatre, dok je duša u svim kulturama predstavljena bezvremenošću i emocijom, i stoga je za Junga i primitivne narode njeno sedište u srcu.

Budući da je *Vrhovni Princip* kosmosa, *Brama* ima svoje sedište u srcu, čovekovom centru života. Srce je organ koji simbolično predstavlja integralnu celinu (ujedinjujući *fizičko telo*, *polje energije* i *božanski duh*). U stara vremena se govorilo da je srce sedište inteligencije upravo zbog toga što se poistovećivalo sa staništem *Univerzalne Inteligencije*. Završni deo Veda, Upanišade kažu:

„U *Brami-Puri*, sedištu Brame nalazi se stanište unutar kojeg je mala šupljina ispunjena Etrom; potrebno je tražiti ono što se nalazi na tom mestu i prepoznaće se ...Ovaj Princip koji boravi u srcu je manji od zrna pirinča, manji od zrna žita, manji od zrna slačice, manji od zrna prosa, manji čak i od klice u zrnu prosa; taj Princip koji se nalazi u srcu je čak veći i od Zemlje, veći i od atmosfere, veći od neba, veći od svih tih svetova zajedno.“

Ovaj pojam smo u našim prethodnim radovima već bili opisali terminom „Iluminator“: sedište svesti, odnosno Bramana.

Izvorni lotosov cvet, sa tri latice, za Egipćane i istočnjake kao i za nordijske narode sa varijantom simbola Triskel, predstavlja drvo života gde cvet označava telo koje sadrži tri komponente: dušu, um, duh.



Braman

Braman sadrži četiri aspekta Brame tj. telo, um, dušu i duh, ili još bolje rečeno rečima evropskih alhemičara, zemlju, vodu, vazduh i vatru.

Dakle, Brama je celokupnost manifestacija tj. tela, uma, duše i duha koji je prvi stvoren od strane Bramana.

Braman, nakon što je stvorio preduslove za stvaranje ostalog, stvara svoje prve dve kreacije: one što ih mi nazivamo dva kreatora: Višnu i Šiva.

I, ovde nailazimo na prva iznenađenja.

Višnu

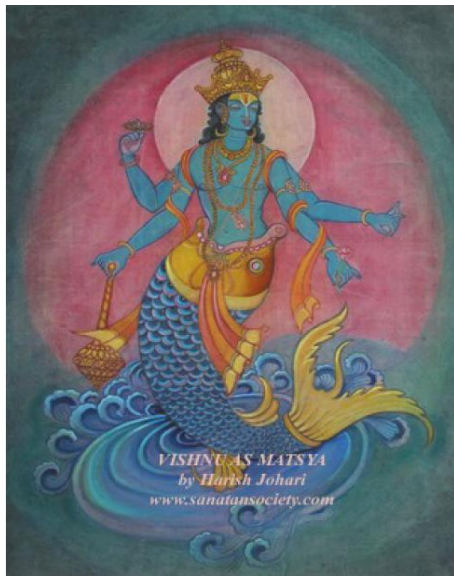
Ovo je prvi kreator, onaj kojeg mi tako imenujemo.

Višnu se smatra sveobuhvatnim božanstvom, sa različitim aspektima. Poznata je kao *puruša maha puruša* ili *paramatma*, Uzvišena Duša ili kao *šešin* tj. Celokupnost, koja sadrži sve duše. Predstavlja takođe i *Bagavat* gde termin *baga(bhaga)* označava Slavu Božiju.

Vremenom Višnu se inkarnira u svojih deset manifestacija koje su ispod poređane po redu.

Deset Avatara Višne ili Desavatara imaju hronološki red:

- Matsja (matsya), riba
- Kurma, kornjača
- Varaha, vepar ili divlja svinja
- Narasimha, čovek-lav (Nara-čovek, simha-lav)
- Vamana, patuljak
- Parashurama, Rama sa sekirom, stanovnik šume
- Rama, Sri Ramachandra, princ kraljevstva Ayodhy
- Krišna (označava tamno ili crno)
- Balarama ili Buda
- Kalki („Večnost“, „vreme“ ili „Rušilac Zla“) koju hiduistička tradicija čeka na kraju Kali Yuge, savremeno doba.



Ovde nailazimo na prvo iznenađenje. Dobri Višnu se inkarnira prvo u Ribu. To je ono što smo već naznačili sa Prvim Čovekom (PM), ono što je u jevrejskoj Kabali Adam Kadmon, takođe je i riba, Oannes. Pitaćete, zašto baš riba? Zato što je simbol ribe povezan sa dva važna aspekta naše prošlosti, jednim potpuno realnim i drugim idejnim i simboličnim. Prvi aspekt, realni, povezan je sa evolucijom. Naime, od riba su potekli vodozemci, a od njih su nastale ptice, zmijske i sisari. Stoga, prva kreacija se mora inkarnirati i manifestovati u ribi.

Naime, prema teoriji evolucije čini se da bi se moglo pretpostaviti, da na planeti nije bilo uslova za promenu, ribe ne bi imale nikakvu želju da izađu iz vode da bi preživjele i ne bi dale život narednim vrstama. Riba bi evoluirala kao takva. Takođe, neki tvrde da je humanoidna forma najpraktičnija forma za opstanak, i to bi trebalo da je glavni razlog zašto vanzemaljci koje srećemo na ovoj planeti imaju antropomorfnu humanoidnu formu.

Da su klimatski uslovi na planeti primorali ribe da izađu iz vode, one bi se za nekoliko milijardi godina transformisale u vodozemce. Ali bi čak i oni, vremenom, poprimili humanoidni izgled, sa dve noge, dve ruke, dve nozdrve, dva oka i tako dalje, iako sa milion različitih mogućih varijanti, kao uspomenu na njihovu prošlu DNA. Prema tome, prvi čovek Adam Kadmon ili prva manifestacija ili inkarnacija Višne, može da bude samo čovek-riba.

Postoji i drugi razlog koji, iako samo idejno, želi da nam saopšti da je prvi čovek bio riba ili da je imao neke veze sa vodom.

Naime, prema legendi o Velikom Potopu, prvi čovek spasava čovečanstvo od katastrofe koju je sam izazvao i prema tome, on je biće koje deluje na vodeni svet, naseljava ga i manipuliše njime. <http://www.magikwand-webdesign.com/vishnu.html>

Voda koja je specifičan ambijent, podseća na primitivni element od kojeg život potiče i na fluidno stanje prvobitne haotične materije.

Riba spasava od potopa prvog čoveka, Manu-a tako što ga prevozi u jednoj barci.

Korespondencije sa Pistis Sofijom

U prethodnom članku pod naslovom Postanak, otkrili smo kako Adam Kadmon ili Prvi Čovek proizvodi seriju kataklizmi, od kojih je, hronološki pričano, poslednji Veliki Potop, da spreči Čoveka da razume i shvati božiju tajnu ili još preciznije, da ga spreči da postane svestan da je on duša. Tako PM (prvi čovek), Oannes ili kako god želite da ga nazovemo, Višnu u svojoj prvoj inkarnaciji, s jedne strane žele da unište čovečanstvo ali, s druge strane, ne mogu dozvoliti sebi taj luksuz da unište sve kontejnere duše. Oni samo žele da uspore, ili tačnije, blokiraju proces osveščivanja, koji je čovek pokrenuo ne bi li otkrio svoju dušu. Dakle, s jedne strane, Matsya, riba izaziva potop, ali s druge, pokušava da spasi nekoliko ljudi: Noa (kod Jevreja), Upnapistin (kod Vavilonaca), Manu (kod Hindusa) da bi ljudska rasa mogla da nastavi sa životom makar i u teškoći, i da bi mogla da konstruiše još zamki za duše. Duše koje služe PM-u, kao što smo unapred videli, da bi mogao da uvede u ljudske kontejnere delove duše samog Prvog Čoveka. Tako će duše inkarnirane u PM-u iskusiti smrt kroz umiranje ljudi ali ne i kroz umiranje svih Adama Kadmona koji bi inače živeli večno, krađući čoveku sa ove planete iskustvo smrti.

Tako u Pistis Sofiji, ili Knjizi Spasitelja, apokrifni spis (jevanđelje) gnostičkog porekla, napisan na koptskom jeziku najverovatnije u drugoj polovini III veka, nalazimo tajno otkrovenje vaskrslog Isusa pred okupljenim učenicima (među kojima i Mariju Magdalenu, Bogorodicu i Martu) tokom narednih 11 godina nakon njegovog uskrsnuća. Budući da je bio zagubljen vekovima, počeo je da se proučava tek od 1772.god. zahvaljujući Askew kodeksu. Pronađene su i razne varijante među papirusima iz Nag Hamadija 1945, ali ono što nas sad interesuje od tog teksta, jeste kosmogonija univerzuma gde ženske figure zauzimaju ogromni značaj, i možda su baš zbog toga ovakvi traktati izopšteni iz uopšte razmatranja naše katoličke Crkve, isto kao i kod Jevreja i kod Islamista, tri sveta koja su apsolutno muška.

Jedan veliki deo ovog pronađenog dela je posvećen ženskim figurama, ali je očigledno da takve figure ne inkarniraju figuru Eve iz zemaljskog raja ili njene ćerke ili emanacije. Jasno govore o duši. Eva nije prva žena u zemaljskom raju niti je Adam prvi čovek, već predstavljaju, u ovom spisu, ženski princip duše i muški princip duha. Navodimo ovde taj tekst koji je uzet iz traktata o Anđelima koji su izdali Giorgio Agamben i Emanuele Coccia (Neri pozza, Vićenca, 2009) zato što u ovom delu Anđeli ili Arkonti (arhoni) predstavljaju deo PM-a (prvog čoveka).

Ali pročitajmo neke delove ovog teksta:

Eva ponovo beše trudna: rodi Noreu i reče: "On je rodio (stvorio) za mene devicu kao pomoć za naredne generacije ljudi".

Ovo je devica koju nikakva sila nije zaprljala. I tada su ljudi počeli da se množe i da postaju bolji.

Ženski princip stvara ženu odnosno, od nje vodi poreklo jedna njena manifestacija pod formom duše. I tako su ljudi postali bolji zato što su postali svesni.

Ali, stvari su krenule naopako za ljude.

Arkonti (arhoni, arkoni) su se skupili među sobom i rekli: "Hajdemo, našim rukama prizovimo potop i uništimo svako meso, od čoveka do zveri". Ali kada je arkont snage prepoznao njihov plan, reče Noi: „napravi sebi barku od drveta koja ne truli i sakrij se u njoj i ti i tvoja deca, sa zverima i pticama sa neba, velikim i malim i odvedi ih na vrh planine Sir". Tada Orea (Norea, duša, prim.aut.) ode do njega, i pošto je želela da se popne u barku, ovaj joj ne dozvoli. Ona dunu na barku i zapali je. On napravi barku drugi put.

Noa mora biti spasen od strane arkonata (PM-a) zato što se kontejneri duša moraju spasiti, ali moraju ostati glupi, stoga, duša se, na momenat, ne sme popeti u barku. Duša čiji arhetip je vetar duva na barku i ona se zapali, kao u slučajevima samosagorevanja ili sagorevanja vanzemaljaca koji su bili isprovocirani od strane žrtava otmice, odnosno od strane njihovog duševnog dela, za vreme njihove pobune. Međutim, priča se ne završava ovde.

Arkonti su joj krenuli u susret s namerom da je prevare: najveći među njima joj reče: „tvoja majka Eva potiče od nas“. Ali Norea se okrenu i reče im „vi ste arkonti tame, vi ste prokleti, vi ste upoznali moju majku, međutim upoznali ste vaše priviđenje. Ja, ustvari, ne potičem od vas, već sam došla od gore. Arogantni arkont joj uzvratu svom snagom i lice mu postade crno kao zemlja. Reče joj smelo „ti treba da budeš naša robinja kao što je bila i tvoja majka Eva“.

U ovim rečenicama pronalazimo upravo onu situaciju za koju nam je duša otetih govorila. S jedne strane stoji PM koji želi dušu po svaku cenu jer je smatra svojom robinjom, a s druge duša koja ne želi da robuje. Sem toga, ima jedna stvar koja postaje sve jasnija i jasnija. Duša u hipnozi, a čak i u mentalnoj simulaciji, kaže da je PM kontejner unutar kojeg, zapravo, nema duše koja u stvarnosti obitava u ljudskim telima, već postoji neka vrsta njenog odraza u ogledalu, koje služi da bi PM mogao nekako da živi tokom tog perioda u kojem duša boravi u ljudskim kontejnerima. Neverovatno je kako je moguće tumačiti simbolizam tih priča polazeći od iskustava hipnoze, beležeći razgovore koje duša vodi sa nama.

Priča se nastavlja sa silaskom Eleleth, simbolom mudrosti koji pomaže Norei da se oslobodi od arkonata.

U jednom drugom delu teksta, ona koja je stvorila Evu koja će kasnije stvoriti Noreu, Sofija kao princip svesti, priča sa kreatorom, ili bolje arkontom, ili PM-om, ili Adamom Kadmonom naizmenično i evo kako se izražava:

„Ja sam Bog i nema nikog van mene“. To izgovorivši, zgreši protiv svih besmrtnih, ali oni primiše njenu reč i sačuvaše je (odnosno, pustili su da kaže, prim.aut.).

Smatrajući to za akrontovu bezbožnost, Pistis se uznemiri i ne pokazavši se reče „ti grešiš Samael“ tj. slepi Bože. Postoji, još pre tebe, jedan sjajni besmrtni čovek, on će se manifestovati u telima koje ste vi oblikovali, on će te zgaziti, kao ove slomljene

glinene ćupove; ti i tvoji ćete sići kod tvoje majke u ambis. U stvari, na kraju će iščeznuti sva neuspelost koju će istina izneti na videlo. Proći će i biće kao što nikada nije bilo.

To je ono što nam duša otkriva u hipnozi kada kaže...PM će biti primoran da siđe dole i izgubi besmrtnost. Sjajni besmrtni čovek su ljudi sa dušom sa ove i drugih planeta zato što se u njima manifestovala duša, u telima koja su oni sami napravili da bi ih koristili kao kontejnere duše.

Dve duše u Pistis Sofiji

Kao što znamo, postoje dva izvora duše: jedan koji dolazi od prvog kreatora i drugi koji potiče od drugog kreatora, onog koji kreira stvari bez tela i koristi tela stvorena od strane prvog kreatora. Prilikom pažljivog čitanja Pistis Sofije, čini se da je ovaj problem dobro opisan unutar ovog gnostičkog teksta. Pistis, svest, gnosa, stvara Evu, duševni deo univerzuma, koja rađa dve kćeri: jedna je Norea (Orea), a druga je Zoe. Kada Norea zatraži od anđela Eleleth-a da je poduči o pravoj prirodi arkonata, ona sazna koliko su oni zli, ali isto tako sazna da postoji i druga Evina ćerka, Zoe koja će kao i ona da uhvati Akeronte i da ih prijavi odnosno, da prijavi njihov greh gordosti (oholosti).

Dok Norea predstavlja duševni deo prvog kreatora, Zoe predstavlja duševni deo drugog kreatora, koja nema takva iskustva, i Pistis Sofija je podučava o onome šta se desilo. Ona joj sedi sa desne strane (arhetipska zona duše, odnosi se na desnu hemisferu mozga gde obitava duša i jungovsko nesvesno, prim.aut.).

Reinkarnacije Višnu

Dakle, prva inkarnacija Višnu je PM, čovek-riba, onaj koji je izazvao veliki potop iz straha da ne izgubi dušu, iz straha da ne postane smrtno pred pravim ljudima. Sledeći avatar je Kurma, kornjača, koji simbolizuje prelazak iz vodene egzistencije u zemljanu. I, u stvari, nakon mitoloških ljudi-riba, dolaze druga stvorenja, druge indirektno inkarnacije Višne, koji su ništa drugo do naši vanzemaljci. Na prvom mestu nalazimo vodozemne vrste Sauroide. Treći put, Višnu se pokazuje kao vepar, oslobađa zarobljenu zemlju na dnu okeana i osveštava je, već učvršćenu, da bude potpora životinjskom svetu. Poslednja faza tranzicije, ona između životinjskog stanja i ljudskog, krije se u čoveku-lavu, zverska odora presvučena od boga da bi uništio demona koji se protivi njegovom kultu. Čovek-lav, Narasimha, čini se da nas vodi do mita o vanzemaljcu Orange („naranđasti“) sa vertikalnim zenicama i crvenom grivom. Peti avatar je „patuljak“ Vamana koji je sišao na zemlju da bi oduzeo zlom Baliju vladavinu nad svetom sa tri simbolična koraka, koji vraćaju božiju vlast zemlji, atmosferi i nebu. Fizički, mogli bismo reći da je ova vrsta vanzemaljca onog sa glavom u obliku srca („sroliki grejsi“). U hinduizmu, Parashurama Bhargava je ime šestog avatara Višne, peti sin Jamadagni-a i Renuke, koji se inkarnirao tokom Treta Yuge da bi porazio klasu ratnika (kshatriya) koji su držali vlast u svojim rukama. Ime

doslovno znači „Rama sa sekirom“ (od sanskritskog *parashu*, „sekira“). Ovaj subjekt dosta podseća na nordijskog Odina.

Rama inkarnira idealnog vladara, hrabrog i pobožnog, zaštitnika „dharma“, božanskog zakona. Ramini podvizi i likovi u Ramajani, toliko dragi hinduističkom duhu, stvaraju jednu od popularnih tema u ikonografiji. Krišna, sledeći avatar, predstavlja najintrigantniju figuru Višninog hrama. Bog je predstavljen crne kože, crne kao mrak, i simbolizuje božansku nedostižnost, i o tome smo već dosta govorili kada smo upoređivali figuru jevrejskog Hrista sa Krišnom. Oko devetog avatara, tradicija se ne slaže. Po jednoj od najrasprostranjenijih varijanti se tvrdi da je Višnu preuzela odoru Bude, velike ličnosti koja je živela u VI veku pre Hrista a onda je doživela oboženje, koji je propovedao život u odricanju materijalnih dobara.

Kalkin, poslednji silazak boga, još uvek pripada budućnosti: pojaviće se kao beli konj i uništiće ovaj svet koji je već degenerisan da bi dozvolio rađanje novog doba, čistijeg.

<http://www.riflessioni.it/cultura-vedica/kali-yuga.htm>



Kraj

Već smo rekli da u mitu postoji opis prošlosti i sadašnjosti, ali čak i budućnosti, i zato pokušavamo da shvatimo šta će se desiti u budućnosti iz analize mita i upoređujući mit sa onim što nam govore naše žrtve otmice ili tačnije rečeno, njihovi duševni delovi, u hipnozi. Kalkin je povezan sa mitom o konju, ali ovo nas takođe podseća na Apokalipsu u jevrejskom svetu.



Četiri jahača apokalipse su toliko zli da moraju pasti na samom kraju ljudskog roda. Konji su bele, crvene, crne i zelene boje.

Jahač, u svojoj dualnosti, predstavlja naš duh, a konj mu je njegovo telo. Svako od nas je u životu istovremeno i „konj i jahač“, i kao što jahač upravlja svojim konjem, tako svako ljudsko biće treba da se brine o svom telu. Poznavanje stanja konja, prepoznavanje da li njegove smetnje i njegove slabosti dolaze od njega ili od jahača, zahteva veliku moć rasuđivanja. U toku našeg zemaljskog hodočašća često toliko puta naglašavamo kontrast tog dualizma jahača (muško-snaga-razum-leva strana mozga; žensko-nežnost-strast-desna strana mozga) da zbog toga gubimo iz vida pravi cilj preduzetog puta: uživanje u podarenom životu.“

Tako se izražava monaški red religioznog karaktera, po našem mišljenju, masonski A.M.E.S. http://pietapellicano.net/?page_id=5

Simbologija konjske figure nam se čini još kompleksnijom: Konj je moćno sredstvo koje nosi jahača, i jahač je taj koji svojom voljom nanosi zlo. Konj je samo njegov spoljašnji oblik koji određuje snagu i vernost svom vlasniku. Konj je samo aparat, sredstvo pomoću kojeg se ostvaruje radnja, ili predstavlja događaj koji se žestoko obrušava na ljude. Kalkin je manifestacija Višne, Zevs ili „Jupiter“, Bog sa točkom. <http://www.bifrost.it/CELT/2.Divinitagalliche/03-luppiter.html#E>

Jupiter je u Galiji, u Rimu, među Keltima i simboliše ga točak što poredimo sa



terminom Chayyot Tore (Torah) gde je jedno poglavlje posvećeno takozvanim nebeskim kočijama, prave pravcane mašine koje idu od Saturna do Venere,

prava prevozna sredstva kojima se Anđeli kreću u našem svetu.

Ime Kalki se često koristi kao metafora za „večnost“ ili „vreme“.

Poreklo reči moguće da vodi od reči *kalka* (nečistoća, zlo), označavajući na taj način „Rušioca zla“. Na hindi jeziku *kal ki avatar* označava „avatar sutrašnjice“. Među drugim interpretacijama baziranim na raznim etimologijama sanskrita, nalazi se i „Beli konj“ da označi svog konja, jednog od proročkih atributa. Između ostalog, prema nekim verzijama mita, Kalki će morati da se suprotstavi demonima blizancima, Koki i Vikoki (Koka i Vikoka), slični Gogu i Magogu (Gog i Magog) iz Apokalipse 20:7-8, Gige i Ogige iz grčke tradicije, Kaku i Muku (Caco i Muco) iz rimske.

Priča kaže da je Brama obavestio Kalki da su dva demona, Koki i Vikoki, besmrtni i da ne mogu biti ubijeni u bitci, osim ako ih ne suprotstave jedan protiv drugog, i ubiti ih u istom momentu, tako da srede jedan drugog.

http://en.wikipedia.org/wiki/Koka_and_Vikoka

Dva demona su takođe i predstavnici dva demonska naroda.

Dakle, Kali Yuga je simbolički predstavnik takozvanog Sutona (sumraka) Bogova, trenutak u kojem će oni biti poraženi a ti Bogovi su, ustvari, vanzemaljci sa telom i oni bez tela, svi spremni za rat, gde je plen prikazan duševnim delom ljudi.

Kako se završava ta bitka? Ko pobeđuje?

Očigledno da to ne možemo da napišemo, jer zavisi od naše svesti ko će pobediti, ali u ovom mitu ne postoji ideja da će zemlja još jednom biti uništena i ponovo izgrađena kao i ostalih pet puta. http://www.gruppom1.it/doc/articoli/lft_storiaantica.pdf

Još kod Maja nailazimo na uznemirujući znak koji se takođe može naći i u svetim spisima indijske religije i katoličke, a takođe i u spisima starih Grka.

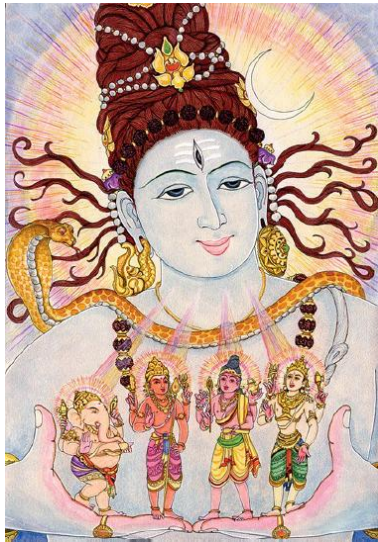
Prema njihovim tekstovima i spisima, čovek bi trebalo da je stvoren pet puta, a uništen četiri puta planetarnim kataklizmama. Čak i prema ezoterijskoj studiji koju je iznela Blavatzky, „Knjiga o Džianu (Dzyan)“, čovek je stvoren pet puta.

Čak i u ovom slučaju, duševni deo naših žrtava otmice u hipnozi potvrđuje ovaj podatak.

Mahayuga (sve ere, 120.000 godina božijih)											
4.320.000 godina											
Zora	Satja Yuga	Sumrak	Zora	Treta Yuga	Sumrak	Zora	Dvapara Yuga	Sumrak	Zora	Kali Yuga	Sumrak
144.000	1.440.000	144.000	108.000	1.080.000	108.000	72.000	720.000	72.000	36.000	360.000	36.000

Šiva rušilac (uništitelj)

Sada treba da usredsredimo našu pažnju na drugog kreatora odnosno, Šivu. Šiva je jedan od aspekata Boga po hinduističkoj religiji, kao i treća Osoba u Trimurtiju, unutar kojeg je poznat i kao Rušilac i kao Kreator (Stvoritelj). Po Šivaizmu, Šiva je uzvišeni aspekt Boga, jedan od dva glavna monoteistička religijska pravca (drugi je Višnuizam, monoteizam Višne).



Praktično, onaj ko obožava Šivu, obožavao bi đavola u katoličkoj religiji, gde se Rušiocu pridaje potpuno različito značenje.

Treba se podsetiti da je đavo pandan „dobrom“ kreatoru (odnosno „pravednom“, prim.aut.) kod Jevreja. Ali kakav je taj Šiva?

Potrebno je imati na umu simbol Pashupati (Gospodar Zveri, Hrišćanski Đavo) koji se nalazi na pečatu pronađenom u Mohenjo Daro, jednom od najvećih gradova-država civilizacije u dolini Inda. Ovaj podatak nam sugerira da Šiva nije Bog Indo-Arijevskog porekla, nego da njegovi koreni vuku iz naroda oko doline Inda, prastanovnika Dravida ili

plemena koja su naseljavala potkontinent. Šiva ima uzvišenu, uzdignutu ulogu u hinduizmu, što bi značilo da sam hinduizam nema indoevropsko poreklo, već da predstavlja sintezu raznih indo-arijevskih i dravidskih uticaja zajedno (prim.aut.). Između obrva se nalazi treće oko, oko mudrosti i oko sveznanja, koje je u stanju da vidi sa one strane vidljivog. Ovaj atribut je povezan sa epifizom i Šivinom rušilačkom i divljom energijom sa kojom uništava zlo i grehove, na čelu nosi rastući mesec, predstavlja mesec od pet dana (*panchami*), biser koji se pojavio nakon mešanja mlečnog Okeana (Mlečnog Puta, prim.aut.). On se nalazi blizu trećeg oka i predstavlja moć Some, žrtvenu ponudu, da bi označio da poseduje i moć stvaranja i moć rušenja. Mesec je i simbol merenja vremena, rastući označava Šivinu kontrolu nad vremenom. Prema tradiciji, Šiva nema prave avatare kao što to ima Višnu. To je zbog toga što dok Višnu silazi na ovaj svet putem svojih avatara, Šiva se manifestuje, na ovom svetu, putem životnih formi. Ipak, razni likovi se smatraju manifestacijama, a ne inkarnacijama. Međutim, očigledno je da Šiva predstavlja drugog kreatora, onog što je izgubio dušu i stoga nema telo i ne može da se inkarnira, već samo da se manifestuje kroz tuđa tela. Šiva ima oko ili nešto slično tome na sredini čela, i kako a da ga ne uporedimo sa vanzemaljcem Horusom, manifestacijom Šive, svojom spoljašnjom stranom, pošto ona unutrašnja koju smo mi nazvali Ra zbog sličnosti sa egipatskim bogovima, predstavlja pravu kreaturu Šive.



Šiva ima kao simbol i mesečev srp, i vanzemaljca Horusa nalazimo zajedno sa arapskim vojnicima koji imaju polu-mesec kao simbol, a takođe je i simbol OM-a, i vanzemaljca Ringhio ("Režalo", Growl) - lažno telo koje sadrži jednog drugog pravog vanzemaljca bez tela koji potiče od drugog kreatora).



Neki oteti su prepoznali ovaj simbol kod arapskih vojnika i kod plavih vanzemaljaca sa šest prstiju, i jedni drugi su ga nosili na grudima.

Subjekti koji nisu poznavali arapski, opisali su ovaj simbol kao: trojku, obrnutu peticu i zarez.

I ovog puta sve podseća na svet Bogova arapsko-arijevske stare mitologije.

Šiva predstavlja Gospodara koji uništava odvojenost u individualnoj duši (Jivatma tj. Ruah kod Jevreja), i uzvišenu Dušu (Paramatma tj. Nestamah kod Jevreja). Kod hinduista, termin „rušilac“, uopšte nema negativnu konotaciju, sve dok se ta rušilačka energija koristi za uništavanje sila zla.

Šiva tj. drugi kreator, onaj koji ne poseduje telo i koji se ne inkarnira, već se manifestuje kroz tuđe manifestacije (one od prvog kreatora), predstavlja đavola za katolike, dok je za hinduiste samo jedan od dva izbora u svetu u kojem su čak i Bogovi dualistični.

Šiva, trozubac i njegova imena

Šiva ima za simbol trozubac koji se poistovećuje sa simbolom vremena.



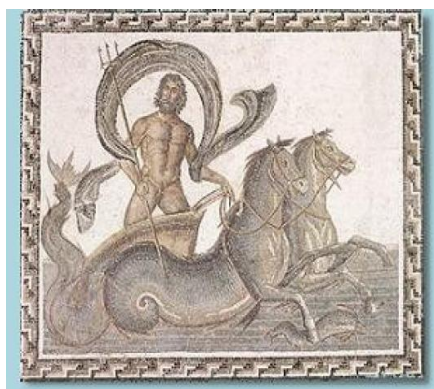
Iz liste Šivinih imena, primećuje se da se neprestano poziva na svoju uzvišenost, na pobjedu nad besmrtnošću, na trozubac, na osvajanje vremena. Ne možemo, a da ne primetimo i ovde sličnost sa vanzemaljcom Horusom koji sadrži vanzemaljca Ra, koji živi u bezvremenskom svetu, koji želi naše duše, koji traži besmrtnost i koji poseduje nešto što liči na treće oko na čelu.

- **Sadashiva**, Večni Šiva
- **Shankara**, blagotvoran i koji donosi sreću
- **Parameshvara**, Uzvišeni Gospodar
- **Maheshvara**, Veliki Gospodar
- **Mahadeva**, Veliki Bog
- **Mrtyumjaya**, Pobjednik nad smrću
- **Mahabaleshvara**, Veliki Gospodar Snage
- **Tryambakam, Trinetrishvara** ili **Trinetra Dhari**, sa tri oka (simbol Sveznanja)
- **Mahakala**, Veliko Vreme ili Osvajač Vremena
- **Nilkantha**, plavog grla
- **Trishuladhari**, Onaj što upravlja Trozupcem
- **Chandra Shekhara**, Onaj što nosi Mesec
- **Nataraja**, Gospodar Plesa
- **Pashupati**, Gospodar živih bića
- **Yogishvara**, Gospodar Yogija

Neverovatna je povezanost sa rimskim Neptunom i grčkim Posejdom.

Posejdon (Šiva, drugi Kreator, prim.aut.) je bio sin Kronov (Braman, Svest, prim.aut.) i Rein (Eva u Pistis Sofiji, Duša, prim.aut.). Prema tradiciji, smatra se za starijeg brata Zevsovog (Višnu, prvi Kreator, prim.aut.). Posejdon kao i Šiva, drži u ruci trozubac ali uvek u desnoj ruci, nikad u levoj, što označava da ono što trozubac predstavlja, za

njega tek treba da dođe, i nalazi se u budućnosti. Ako nam sa jedne strane, trozubac i Šiva prikazuju Boga bez tela, ali koji se rađa iz mora, kao što je, između ostalog, i prva inkarnacija Višne, Bog –Riba (Prvi Čovek, Adam Kadmon, prim.aut.), dolazimo do



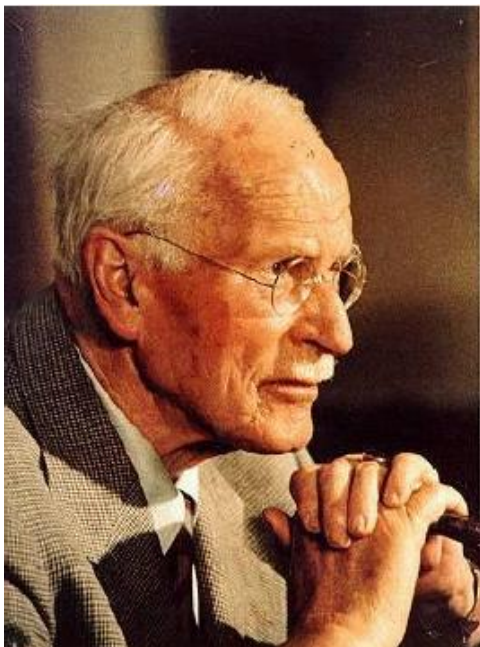
zaključka da simbolički broj tri dobija neku veću vrednost od simboličke. Bile su tri latice na lotosovom cvetu, zatim, duša, um i duh su tri komponente kojima upravlja trozubac, ili stabljika mitskog cveta. Naši vanzemaljci su opisani uvek sa nekoliko simbola na grudima ili na medaljonima koji im vise oko vrata, gde simbolično tri dominira. Neptun (grčki Posejdon), sin boga Saturna (Kronos, nikad rođeni JHWH kod Jevreja, Svest, prim.aut.) i Jupiterov (Zevsov) brat, kralja Bogova, bio je muž Anfrিতে, jedne od nereida, sa kojom je imao sina Tritona. Ipak, Posejdon je imao brojne druge ljubavne priče, naročito sa nimfama sa kojima je stvorio brojnu decu koja su bila poznata po varvarizmu i okrutnosti, među kojima i giganta Oriona (samo ime vodi poreklo od vanzemaljaca Horusa, čije telo zauzima Ra) i kiklopa Polifema (vanzemaljac, jako visok sa tri oka od kojih se jedno nalazi na čelu, takav da podseća na mit o gigantu Polifemu iz grčke mitologije); sa gorgonom Meduzom je začeo Pegaza, čuvenog krilatog konja, konja kojeg ćemo, podsećamo, naći kao simbol kraja u Armagedonu tj.kraju vremena.

<http://digilander.libero.it/AkiraKoga/NettunoPoseidone.html>

Zaključci

Nakon svih naših izlaganja koje smo vam predstavili u člancima, Geneza i Geneza II, verujemo da smo vam dovoljno naglasili neke aspekte naše priče. Prvi naglasak je najlakše pokazati i povezan je sa jedinstvenim korenom nastanka naših mitova. Posledice tih analiza dovode do zaključka da su naše aktuelne civilizacije, u stvari, plod propasti mnogih drugih civilizacija sve do one pre potopa, od kojih je ostao trag u mitovima i legendama, koje, između ostalog, svako od nas nosi zapisane u svojim DNA, i iako nije zapisano ni u jednoj knjizi, ono je stalno prisutno u nama i viri, odnosno, pronalazi načina da izađe putem naše kreativnosti, naše volje da pišemo knjige, da pravimo filmove, da izmišljamo priče; takve priče nikad nisu izmišljene, već predstavljaju ostatke realnosti što se nekad dogodila, koja se dešava i koja će se desiti, ponovo interpretirana putem našeg uma, kao prevodilac arhetipova univerzuma. Potrebno je da se još jednom osvrnemo na činjenicu, koliko je efikasno služiti se mitovima za razumevanje sveta koji nas okružuje.

<http://valterbinaghi.wordpress.com/2008/06/28/mi-ti-e-archetipi-di-carl-gustav-jung/>



Karl Gustav Jung je koristio mit kao sredstvo za razumevanje snova i pokušavao je da racionalizuje arhetipsko značenje modernog života, tako što se bazirao na ideji da je već sve na neki način napisano preciznim pravilima, arhetipovi. Da bi objasnio ponašanje modernog društva, polazio je od analize mitova.

Međutim, mi smo danas učinili suprotno. Pošli smo od sadašnjosti, i od razgovora sa najdubljim delom nas samih. Pitali smo dušu da nam kaže

kako je stvoren Univerzum, i iz tih razgovora smo shvatili značenje starih mitova, nalazeći u njima nepobitni trag vanzemaljaca, demona Bogova, koji su nas iskoristili i izmanipulisali za svoje ciljeve, tako što su nas naterali da poverujemo da su oni naši gospodari. <http://www.riflessioni.it/enciclopedia/mito.htm>

U današnje vreme, čini se da je analiza mitova najbolji metod za proučavanje evolucije ljudskog bića u čitavom Univerzumu.

Kao što se danas na moderan način, podučava istorija tako što se krene od sadašnjosti pa se vraća u prošlost sve do pećinskog čoveka, tako se i sinteza organskih materija ostvaruje polazeći od finalnog proizvoda i odgovarajućim pravilima se ide u nazad sve do karbonskog hidrogena i kiseonika, isto tako smo i mi usvojili taj novi pristup koji pokazuje svoju funkcionalnost, prikazujući nam, još jednom, da su vanzemaljci naši Bogovi i demoni, koji su uprljani teškim gresima tokom njihovih evolutivnih procesa, i da su oni ti koji su učinili prvi greh: postati kao Bog (greh oholosti, gordosti, prim.aut.).

Poslednja lekcija koja proističe iz svega leži u onome što je izvan prisustva ili odsustva fenomena vanzemaljaca: rezultat ovog poslednjeg istraživanja je da onaj ko poveruje u bilo kakvog Boga, biće neizbežno osuđen na večnu glupost: katolički, jevrejski, hinduistički, hrišćanski, maometanski, budistički, šintoistički, masonski, ili koji god.

Pogledaj na svog Boga: on živi pomoću tebe, i na kraju vremena, nakon što te iskoristi, baciće te u ništavilo.

Dodatna literatura:

Literatura o čoveku-ribi

1. Boujou J.: *Comment. Current Antrophology* br.12 str. 159 (1991).
2. Bullard T. E.: "Ancient Astronauts", in *The Encyclopedia of the Paranormal*, ed. G.Stein (Amherst, N.Y.: Prometheus Books, 1996), str. 30-31.
3. Comoretto G.: *Il mistero dei Dogon e Sirio B.*
4. Carrol R. T.: *Skeptic's Dictionary: "The Dogon and Sirius"*.
5. Griaule, M.: Dieterlen G.: "Conversations With Ogotemmel: An Introduction to Dogon Religious Ideas" (1948, reprint Oxford University Press 1997).
6. Griaule M., Dieterlen G.: "Un sistema soudanais de Sirius", *Journal de la Societe des Africanistes*, br. 20 str. 273-294 (1950).
7. Oberg J., "The Sirius Mystery".
8. Ortiz de Montellano B. R.: "The Dogon People Revisited", *Skeptic Inquirer*, n. 20(6), str.39.
9. Peter J., e Thorpe N.: "Ancient Mysteries" (Ballantine Books, 1999).
10. Randi J.: (Ed. Avverbi, 1999), str. 92-95.
11. Sagan C.: "Broca's Brain" (New York: Random House, 1979) poglavlje. 6.
12. Temple R. G.: "The Sirius Mystery", (London, Sidwick and Jackson, 1976).

13. Temple R. G.: "The Sirius Mystery: New Scientific Evidence for Alien Contact 5,000 Years Ago" (Destiny Books, 1998).
14. Van Beek W. E. A.: 1991 "Dogon restudies. A field evaluation of the work of Marcel Griaule", Ancient and Modern, I. Van Settima ed., 7-26. New Brunswick:Transaction Books, (1991).

Literatura o Trimurtiju

1. http://www.liceoberchet.it/ricerche/geo4d_03/India/index.htm
2. <http://www.isolafelice.info/shiva.htm>
3. <http://www.isolafelice.info/>
4. <http://www.isolafelice.info/brahma.htm>